

Лист до старшого друга

Ігор Павлюк

*Денисюку Іванові Овксентійовичу,
шановному професору*

Хтось питає мене, чому їду туди...
Народився я там. Там діди мої.
Там річки, як дівчата, набрали води.
І хати у вишневому димові.

О Полісся моє! Древній саван лісів
І космічна мелодія Світязя...
Я "від зайчика" міг наносити грибів,
Вечорами у вирій дивитися.

Прадід мій засвітив тут калиновий світ,
А діди світлу хату поставили.
Прабабуся моя у фаті юних літ
Подружилася з нашою мавкою.

Коронована синь пелюстками лілей.
Там — конвалії дзвони й малинники.
Міє носа в росі козенятко мале,
Як внучатко легенди волинської.

Журавлеві криниці, журливі пісні,
Вишиванки — як далі, розважливі...

Тихо родяться зорі сумні-сумні
Над чорнобильськими ромашками...